

**γουρουνοκούκι** τό, Μ. Στεφανίδ., 'Ορολογ. δη-  
μῶδ., 12 γ'ρουνοκούκι Μεγίστ. γουρ'νοκούκι Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ κουκκί.

Τὰ φυτά: α) Ὑοσκύαμος ὁ μέλας (*Hyoscyamus niger*)  
καὶ β) Ὑοσκύαμος ὁ λευκός (*Hyoscyamus albus*) ἀμφότε-  
ρα τῆς οἰκογ. τῶν Στρυχνωδῶν (*Solanaceae*), χρησιμο-  
ποιούμενα καὶ ὡς φάρμακα διὰ τὰς ἀρρωστίας τῶν χοίρων  
ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριοκαπνός, ἀγριοτοῦτουνος,  
ἀρζάκι, γεροντάκι 3, γέροντας Β 2, γέρος  
Β 10, γερούλι, γιαιτρός Β 3, γλιαιτζίās,  
γλύκνυαμος, γλοῖδās, δίσκνυαμος, δαιμο-  
ναριά, δοντόχορτο, λιτσάρμο, στρουμ-  
πάρα, τρέσκνυαμος, σκυάμος.

**γουρουνοκούμασο** τό, Εὔβ. ('Ιστ.) Ἡπ. Θράκ. Πε-  
λοπν. (Βούρβουρ. Δίβρ. κ.ά.)—Λεξ. Πρόπλετ. γουρουνοκού-  
μασο Λεξ. Γαζ. γουρουνοκούμασου Μακεδ. (Διτόχ.) γ'ρου-  
νοκούμασου Θεσσ. (Καρυά Κρούβρ. Συκαμν.) γ'ρουνο-  
κούμασου Ἡπ. ('Αγναντ. Ξηροβούν. Πλατανοῦς.) Μακεδ.  
(Βροντ. Μοσχοπόταμ.) γουρ'νοκούμασο Ἡπ. (Ραδοβύζ.)  
Πελοπν. ('Αρκαδ. Γαργαλ. Βάλτ. Ἡλ. Λάστ. Μεσσην. Πυλ.  
κ.ά.) γουρ'νοκούμασου Εὔβ. ('Αγία Ἄνν. Αἰδηψ.) Ἡπ.  
(Πλατανοῦς.) Θεσσ. (Δομοκ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Βόιον Γρεβεν.  
Δασοχώρ. Ἐλάτ. Καστορ. Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ.  
Κολάκ. Ναύπακτ. Σπάρτ.) Τένεδ. γουρ'νοκούμαδου Θεσσ.  
(Βαθύρρ. Μοσχολούρ. Σοφᾶδ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δα-  
σοχώρ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) γουρ'νοκούμουσου Στερελλ.  
(Γραν.)

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ κουμάσι.

Ἡ κατοικία τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν.: Ὁ τὰ γ'ρούνια  
φκειάν'νι ἓνα σπ'τάξ', π' τοῦ λέγι κ'μάσ' κὶ γουρ'νου-  
κούμασου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐφκειασα ἓνα γουρ'νοκούμα-  
δου ὅλου μὶ γουνιές ἀπ' παῖρ' μέσα δέκα γουρούνια Μακεδ.  
(Δασοχώρ.) Φκειάσι λίγου τοῦ γ'ρουνοκούμασου, γιαιτ'  
βγαίῃ' τοῦ γ'ρούν' ὅζου Θεσσ. (Κρούβρ.) Νὰ πᾶς 'ς τοῦ  
γ'ρουνοκούμασου νὰ τοῦ φουκαλίσ'ς (= σκουπίσης) αὐτόθ.  
Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνοκαλύβα. β) Οἰκία μικρὰ  
καὶ ἀκάθαρτος Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Γραν.) Θεσσ.  
(Δομοκ.) Πελοπν. (Αἰγ. Βούρβουρ. κ.ά.): Τοῦ κάματι τοῦ  
σπίτ' γουρ'νοκούμασου Ἀχυρ. Σπίτ' εἰν' αὐτὸ ἢ γουρ'-  
νοκούμουσου, ἔτδ' π' τό'χ'ς κάμ'; Γραν. || Ἄσμ.

Τοῦ Βούρβουρα, τοῦ Κούτρουφα τὰ δυὸ κεφαλοχώρια,  
ἓνα δεμάτι γέροντες κ' ἓνα σακκὶ παππᾶδες  
κ' ἓνα γουρουνοκούμασο γεμᾶτο ἀναγνωστᾶδες  
(εἰρων.) Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουρουνοκούμασο  
Πελοπν. (Γορτυν. Λεχαίν.) Γουρουνοκούμασα Πελοπν.  
(Μεσσην. Πυλ.) Γουρουνοκούμασου Εὔβ. (Αἰδηψ.) Μακεδ.  
(Βόιον Σταυρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ. Χαϊρών.) Γου-  
ρ'νοκούμαδου Στερελλ. (Παρνασσ.) Γ'ρουνοκούμαδα Θεσσ.  
(Σοφᾶδ.)

**γουρουνοκουμούλα** ἡ, Πελοπν. ('Αρν. Ζελίν. Οἶτυλ.)  
γουρουνοκουμούλα Πελοπν. ('Ανώγ. Πάλυρ.) γουρουνο-  
κουμούλα Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γουρουνοκουμούλα  
Πελοπν. (Λεῦκτρ.) γ'ρουνοκουμούλα Πελοπν. (Πάνιτς.)

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ κουμούλα.

Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Εἶναι γιομᾶτος ὁ δρόμος  
γουρουνοκουμούλες Πελοπν. (Πάλυρ.) Συνών. εἰς λ.  
γοῦροῦνοκαβαλλίνα.

**γουρουνοκόφινο** τό, Χίος (Πισπιλ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ κοφίνι.

Κόφινος ἐντὸς τοῦ ὁποίου μεταφέρουν μικροὺς χοίρους:  
'Εφόρτωσεν 'ς τὸ μουλάρι ἀπεῶ τσ' ἀπετσεῖ τὰ γουρου-  
νοκόφινα. Ἐφόρτωσε τὰ γουρουνοκόφινα 'ς τὸ μουλάρι  
τσαὶ φεύγει.

**γουρουνοκόψιδο** τό, Πελοπν. ('Ανδρίτσ.) γουρ'νο-  
κόψιδο Πελοπν. (Βάλτ. Βερρεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ.  
Μεσσην. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γουρ'νοκόψιδου Μακεδ.  
(Βόιον).

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ κοψίδι.

Τεμάχιον μικρὸν ἐτοίμου πρὸς βρώσιν χοιρείου κρέατος  
ἐνθ' ἄν.: Θὰ τὰ ἀφανίσῃς τὰ γουρουνοκόψιδα Πελοπν.  
(Ἀνδρίτσ.) Θὰ χορτάσουμε τώρα τὴν Ἀμολυτὴ τὸ γουρ'-  
νοκόψιδο (Ἀμολυτὴ = ἡ ἐβδομάς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρι-  
σαίου, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχει νηστεία) Πελοπν.  
(Γαργαλ.) Θὰ 'ρθῇς νὰ φᾶς καὶ γουρ'νοκόψιδα Πελοπν.  
(Μεσσην.)

**γουρουνόκρεας** τό, Πελοπν. (Κίτ. Λάγ. Λεῦκτρ. Μάν.)  
γουρ'νοκριγιάς Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ κρέας.

Τὸ χοιρινὸν κρέας ἐνθ' ἄν.: Ἐφα πασπαλᾶ μὲ γουρουνό-  
κρεας (πασπαλᾶς = φαγητὸν ἐξ ἀλεύρου, ἐλαίου καὶ ὕδα-  
τος, τὸ ὁποῖον παρασκευάζουν καὶ ἄνευ κρέατος) Κίτ. Μάν.  
Τώρα 'ς τίς γουρ'νοσφαξές θὰ χορτάσουμε τὸ γουρ'νοκρι-  
γιάς Γαργαλ.

**γουρουνοκρέατο** τό, ἐνιαχ. γ'ρουνοκρέατος Στερελλ.  
(Σπάρτ.) γουρ'νοκρέατος Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) γουρ'-  
νοκρίατος Εὔβ. ('Ακρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)  
γουρ'νοκρίατο Πελοπν. ('Ολυμπ. κ.ά.) — Κ. Μαρίν., Ν.  
'Εστ. 2 (1928), 258 γουρ'νοκρίατου Εὔβ. (Στρόπον.)  
Ἐκ τοῦ γοῦροῦνοκρέατα, πληθ. τοῦ οὖς. γοῦ-  
ροῦνοκρέας ὑποχωρητ.

Γοῦροῦνοκρέας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Εἴχαμι πα-  
στώσ' κανιὰ πινηνταριὰ οὐκάδης γουρ'νοκρίατος κὶ τρώ-  
γαμι μέχρι τ' μιγᾶλ' Σαρακουστή Εὔβ. ('Ακρ.) Ἐφαγα  
καμπόσου γουρ'νοκρίατος κ' ἔχου ἀναγ'λιὰ Στερελλ.  
(Αἰτωλ.) Κεῖνου τοῦ γουρ'νοκρέατος εἶχι λίπους Στερελλ.  
(Φθιώτ.) Ἀποὺ χ'μουνηοῦ μέρις μπουρεῖ νὰ φάῃ κανέναν  
τοῦ γουρ'νοκρίατος Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τ' γανίζουμ' γουρ'-  
νοκρίασου, ἀβγά, πατάτις Εὔβ. (Στρόπον.) Ἀνακατώνου  
ἀναῶς τὸ γουρ'νοκρίατο ποὺ λειώνει καὶ τσουλαγρίζει  
(ἀναῶς = διαρκῶς, τσουλαγρίζει = σχάζει) Κ. Μαρίν.,  
ἐνθ' ἄν.

**Γουρουνοκυριακή** ἡ, Ζάκκ.

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ Κυριακῇ.

Ἡ Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (ἐκ τῆς κατ' αὐτὴν γινομένης,  
κατὰ τοπικὸν ἔθιμον, σφαγῆς τῶν οἰκοσίων χοίρων):  
Κεφτέδες; Ἀρχόντεφε βλέπω ἡ Μαρούλα. — Τ'ς εἶχε ἀπὸ  
τὰ φῆς ἡ κακομοῖρα. Γουρουνοκυριακῇ, βλέπεις. Συνών.  
Γδαρτοκυριακῇ.

**γουρουνόλαδο** τό, ἐνιαχ. γουρ'νόλαδο Πελοπν. (Βάλτ.  
Βερρεστ. Κόκκιν. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.  
Παππούλ. Ποταμ. Πύλ. Χατζ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ λάδι.